

ΑΡΙΑ

ΑΠΟΚΑΛΟΥΣΑΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ πέρα από τα τείχη του Κελύφους «Εργαστήρι του Θανάτου». Υπήρχαν ένα εκατομμύριο τρόποι να πεθάνεις εκεί έξω. Η Άρια δε φαντάστηκε ποτέ πως θα έφτανε τόσο κοντά.

Δαγκώθηκε κοιτάζοντας τη βαριά χαλύβδινη πόρτα μπροστά της. Μια οθόνη τερματικού έγραφε ΓΕΩΡΓΙΚΟΣ 6 – ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ Η ΕΙΣΟΔΟΣ με κόκκινα γράμματα που αναβόσβηναν.

Ο Γ6 είναι απλώς ένας βοηθητικός θόλος, είπε στον εαυτό της η Άρια. Δεκάδες θόλοι εφοδιάζαν τη Ρέμβη με τρόφιμα, νερό, οξυγόνο – όλα αυτά που χρειάζεται μια περικλειστη πόλη. Ο Γ6 είχε υποστεί ζημιές εξαιτίας μιας πρόσφατης θύελλας, αλλά θεωρητικά ήταν περιορισμένης έκτασης. Θεωρητικά.

«Ίσως πρέπει να γυρίσουμε πίσω», είπε η Πίζλι. Στεκόταν δίπλα στην Άρια στον αεροστεγή θάλαμο, στριφογυρίζοντας νευρικά στο δάχτυλό της μια τούφα από τα μακριά κόκκινα μαλλιά της.

Τα τρία αγόρια ήταν σκυμμένα πάνω απ' τον πίνακα ελέγχου δίπλα στην πόρτα και πάσχιζαν να μπλοκάρουν το σύστημα για να μπορέσουν να βγουν χωρίς να ενεργοποιηθεί ο συ-

ναγερμός. Οι συνεχείς λογομαχίες τους ήταν κακό σημάδι, όμως η Άρια προσπάθησε να τις αγνοήσει.

«Έλα τώρα, Πίζλι, ποιο είναι το χειρότερο που θα μπορούσε να μας συμβεί;»

Το ξεκίνησε γι' αστείο, αλλά η φωνή της ακούστηκε τόσο τσιριχτή, ώστε αμέσως μετά άφησε κι ένα χαχανητό για να διασκεδάσει τις εντυπώσεις. Δυστυχώς, είχε κι αυτό μια νότα υστερίας.

«Ποιο είναι το χειρότερο που θα μπορούσε να μας συμβεί σ' έναν κατεστραμμένο θόλο;» επανέλαβε emphaticά η φίλη της και τέντωσε τα δάχτυλά της για να αρχίσει την απαρίθμηση: «Να σαπίσει και να πέσει το δέρμα μας. Να κλειδωθούμε έξω. Να πέσουμε σε θύελλα Αιθέρα και να γίνουμε ανθρώπινο μπέικον. Κι έτσι όμορφα ξεροψημένοι, να γίνουμε ένα θρεπτικότατο πρωινό για τους κανίβαλους».

«Δεν είναι παρά άλλο ένα κομμάτι της Ρέμβης», της θύμισε η Άρια.

«Έξω από τα επιτρεπόμενα όρια».

«Πιζ, δεν είσαι υποχρεωμένη να πας».

«Ούτε εσύ», αντιγύρισε εκείνη, αλλά αυτό δεν ήταν αλήθεια.

Τις πέντε τελευταίες μέρες, η Άρια ανησυχούσε διαρκώς για τη μητέρα της. Γιατί δεν είχε επικοινωνήσει; Η Λούμινα δεν είχε χάσει ποτέ ούτε μια από τις καθημερινές συναντήσεις τους, όσο πνιγμένη κι αν ήταν στις ιατρικές της έρευνες. Αν ήθελε απαντήσεις, η Άρια έπρεπε να μπει σε τούτο το θόλο.

«Για εκατοστή –μπα, για χιλιοστή μάλλον!– φορά, επαναλαμβάνω ότι ο Γ6 είναι ασφαλής», είπε ο Σορν χωρίς να πάρει τα μάτια του από τον πίνακα ελέγχου. «Λέτε να θέλω να πεθάνω απόψε;»

Πειστικότατο επιχείρημα. Ο Σορν αγαπούσε πάρα πολύ

τον εαυτό του για να θέσει σε κίνδυνο τη ζωή του. Η Άρια άφησε το βλέμμα της να πλανηθεί στη μυώδη πλάτη του. Ήταν γιος του Διευθυντή Ασφαλείας της Ρέμβης και, ως εκ τούτου, απολάμβανε όλα τα προνόμια αυτής της θέσης. Φαινόταν μέχρι και ηλιοκαμένος, μια εξωφρενική βελτίωση, αφού κανείς τους δεν είχε δει ποτέ τον ήλιο. Και, επιπλέον, ήταν ιδιοφυΐα στο σπάσιμο κωδικών.

Ο Μπέιν και ο Έκο παρακολουθούσαν τις κινήσεις του. Τα δυο αδέρφια ήταν η σκιά του Σορν. Συνήθως είχε εκατοντάδες ακολούθους, αλλά αυτό πίσω στους Κόσμους. Απόψε ήταν μόνο οι πέντε τους, στριμωγμένοι μέσα στο στενόχωρο αεροθάλαμο. Πέντε επίδοξοι παραβάτες του νόμου.

Ο Σορν ίσιωσε την πλάτη του και τους χάρισε ένα αλαζονικό χαμόγελο. «Θα πρέπει να κάνω μια κουβεντούλα με τον πατέρα μου για τα πρωτόκολλα ασφαλείας του...»

«Τα κατάφερες;» ρώτησε δύσπιστα η Άρια.

«Είχες καμιά αμφιβολία;» τη ρώτησε ανασηκώνοντας τους ώμους. «Και τώρα, το καλύτερο: θα διακόψω τη λειτουργία».

«Στάσου», πετάχτηκε η Πίζλι. «Νόμιζα ότι σχεδιάζεις απλώς να μπλοκάρεις τα ΈξυπναΜάτια».

«Είναι μπλοκαρισμένα εδώ και ώρα, αλλά αυτό δε μας εξασφαλίζει αρκετό χρόνο. Πρέπει να τα απενεργοποιήσουμε εντελώς».

Η Άρια πέρασε ένα δάχτυλο πάνω από το Μάτι της, τη διάφανη διόπτρα που φορούσε πάντοτε πάνω στο αριστερό της μάτι, σε μόνιμη λειτουργία. Το Μάτι τούς πήγαινε στους Κόσμους, τους εικονικούς τόπους όπου περνούσαν τον περισσότερο χρόνο τους.

«Ο Κέιλεμπ θα μας σκοτώσει αν δε γυρίσουμε γρήγορα», είπε η Πίζλι.

Η Άρια κοίταξε κάπου ψηλά με απόγνωση. «Αμάν πια ο

αδερφός σου και οι θεματικές βραδιές του!» Συνήθως ταξίδευε στους Κόσμους μαζί με την Πίζλι και το μεγαλύτερο αδερφό της, τον Κέιλεμπ, από το αγαπημένο τους σημείο στο Σαλόνι της 2ης Γενιάς*. Τους τελευταίους μήνες, ο Κέιλεμπ είχε τη φαινή ιδέα να σχεδιάζει τις βραδιές τους γύρω από συγκεκριμένα θέματα. Το αποψινό, «Ξέφρενα Φαγοπότια», είχε ξεκινήσει σ' ένα Ρωμαϊκό Κόσμο, όπου είχαν παρακαθήσει σ' ένα πλουσιοπάροχο συμπόσιο με ψητό αγριογούρουνο και αστακό ραγού. Έπειτα σειρά είχε ο Μυθολογικός Κόσμος, για να παρακολουθήσουν ένα λουκουλλείο γεύμα του Μινώταυρου. «Απλά χαίρομαι που φύγαμε πριν απ' τα πιράνχας», είπε εμφατικά η Άρια.

Χάρη στο Μάτι, η Άρια μπορούσε να έχει καθημερινές συναντήσεις με τη μητέρα της, η οποία είχε ακολουθήσει την έρευνά της στην Ευδαιμονία, ένα άλλο Κέλυφος, εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά. Η απόσταση δεν είχε ποτέ την παραμικρή σημασία, μέχρι πριν από πέντε μέρες, όταν χάθηκε η σύνδεση με την Ευδαιμονία.

«Πόσο σκοπεύουμε να μείνουμε εκεί έξω;» ρώτησε η Άρια. Ήθελε λίγα μόνο λεπτά μόνη της με τον Σορν. Ίσα ίσα για να τον ρωτήσει τι γνώριζε για την Ευδαιμονία.

«Όσο χρειάζεται για να το κάψουμε στην κυριολεξία!» απάντησε ο Μπείν μ' ένα πλατύ χαμόγελο.

«Όσο χρειάζεται για να το κάψουμε με σάρκα και οστά!» συμπλήρωσε ο Έκο, παραμερίζοντας τα μαλλιά που του έπεφταν στα μάτια. Το πραγματικό του όνομα ήταν Θίο, αλλά πολύ λίγοι άνθρωποι το θυμούνταν ακόμα. Το παρατσούκλι του, «Ηχώ», του ταίριαζε γάντι.

«Μπορούμε να τα σβήσουμε για μία ώρα», είπε ο Σορν κλεί-

* Έτσι δηλώνεται η ηλικία των κατοίκων του Κελύφους. Οι 18άρηδες είναι 2ης Γενιάς, οι 40άρηδες 5ης, ενώ όσοι είναι από εκατόν δέκα χρόνων και πάνω ανήκουν στη 12η Γενιά. (Σ.Τ.Μ.)

νοντάς της το μάτι. «Αλλά μην ανησυχείς, θα σε ξανανάψω αργότερα».

«Το καλό που σου θέλω», απάντησε η Άρια μ' ένα βραχνό, βεβιασμένο και ναζιάρικο γελάκι.

Η Πίζλι τής έριξε μια απορημένη ματιά. Η Άρια δεν της είχε εκμυστηρευτεί το σχέδιό της. Ήξερε ότι κάτι είχε συμβεί στην Ευδαιμονία και ότι η Άρια σκόπευε να ζητήσει από τον Σορν να πάρει από τον πατέρα του όσες πληροφορίες μπορούσε.

Ο Σορν περιέστρεψε τους τετράγωνους ώμους του σαν μποξέρ που ανεβαίνει στο ρινγκ. «Εμπρός, καλοί μου Καταστροφείς! Κρατήστε γερά τα βρακιά σας! Εκτόξευση σε τρία, δύο, ένα...»

Η Άρια τινάχτηκε ξαφνιασμένη από ένα διαπεραστικό κουδούνισμα που ήχησε βαθιά μέσα στ' αφτιά της. Το οπτικό πεδίο της καλύφθηκε από ένα κόκκινο τείχος. Καυτές βελόνες πόνου καρφώθηκαν στο αριστερό της μάτι και απλώθηκαν σε όλο το κρανίο της, για να συγκεντρωθούν στη βάση του αυχένα της κι από εκεί να εξακοντιστούν κατά μήκος της ραχοκοκαλιάς της και να εκραγούν στα μέλη της. Άκουσε ένα από τα αγόρια να πετάει μια βρισιά, αλλά ο τόνος του πρόδιδε ανακούφιση. Το κόκκινο τείχος χάθηκε το ίδιο ξαφνικά όσο είχε εμφανιστεί.

Ανοιγόκλεισε τα μάτια μερικές φορές, ολότελα αποπροσανατολισμένη. Τα εικονίδια των αγαπημένων της Κόσμων είχαν χαθεί. Τα μηνύματα στη θυρίδα εισερχομένων και το «κρόουλ» με τους τίτλους ειδήσεων στο κάτω μέρος της ΈξυπνηςΟθόνης της είχαν χαθεί επίσης, αφήνοντας μόνο την αεροστεγή πόρτα, η οποία φάνταζε θαμπή, λες και φιλτραριζόταν μέσα από μια λεπτή μεμβράνη. Χαμήλωσε το βλέμμα στις γκριζες μπότες της. Μεσαίο γκρι. Μια απόχρωση που κάλυπτε σχεδόν κάθε επιφάνεια μέσα στη Ρέμβη. Πώς γίνεται το γκριζο να φαίνεται λιγότερο ζωηρό;

Ένωσε να την πλημμυρίζει ύπουλα μια αίσθηση μοναξιάς,

παρότι βρισκόταν στριμωγμένη με τους φίλους της μέσα σ' εκείνο το θαλαμίσκο. Της φαινόταν απίστευτο που κάποτε οι άνθρωποι ζούσαν έτσι, αναγκασμένοι να αρκούνται στην πραγματικότητα. Οι Άγριοι έξω εξακολουθούσαν να ζουν έτσι!

«Πέτυχε!» είπε ο Σορν. «Είμαστε μόνοι! Είμαστε σκέτη ύλη!»

Ο Μπείν χοροπηδούσε πάνω κάτω. «Είμαστε όπως οι Άγριοι!»

«Είμαστε Άγριοι!» ξεφώνισε ο Έκο. «Είμαστε Έκθετοι!»

Στο μεταξύ, η Πίζλι συνέχιζε να ανοιγοκλείνει νευρικά τα μάτια της. Η Άρια ήθελε να την καθησυχάσει, αλλά δεν κατάφερε να συγκεντρωθεί, με τον Μπείν και τον Έκο να φωνάζουν σαν υστερικοί στο μικρό χώρο.

Ο Σορν γύρισε μια χειροκίνητη λαβή στην πόρτα. Ο θάλαμος αποσυμπιέστηκε μ' ένα γοργό σφύριγμα κι ένα κύμα δροσερού αέρα. Η Άρια κοίταξε κάτω και είδε κατάπληκτη το χέρι της Πίζλι να σφίγγει το δικό της. Είχε ελάχιστα δευτερόλεπτα για να αφομοιώσει το γεγονός ότι, προτού ο Σορν ανοίξει τη συρόμενη πόρτα, δεν είχε αγγίξει κανέναν εδώ και μήνες, από τότε που είχε φύγει η μητέρα της.

«Επιτέλους, ελευθερία», είπε κι έκανε το πρώτο βήμα προς τα έξω, στο σκοτάδι.

Στη σφήνα φωτός που ξεχυνόταν από τον αεροστεγή θάλαμο, η Άρια διέκρινε το ίδιο λείο πάτωμα που σκέπαζε κάθε επιφάνεια της Ρέμβης, με τη διαφορά ότι αυτό ήταν καλυμμένο με μια στρώση σκόνης. Οι πατημασιές του Σορν χάραζαν ένα ευδιάκριτο μονοπάτι που χανόταν στο σκοτάδι.

Κι αν ο θόλος δεν ήταν ασφαλής; Αν ο Γ6 ήταν γεμάτος από τις απειλές του έξω κόσμου; Υπήρχαν ένα εκατομμύριο θάνατοι στο Εργαστήριο του Θανάτου. Ένα εκατομμύριο παθογόνοι οργανισμοί μπορεί να κολυμπούσαν αυτή τη στιγμή στον αέρα που της χάιδευε τα μάγουλα. Ξαφνικά, κάτι τόσο φυσικό όσο η αναπνοή τής φαινόταν αυτοκτονικό.

Η Άρια άκουσε ψηφιακούς ήχους να έρχονται από κάποιο πληκτρολόγιο από την κατεύθυνση προς την οποία ξεμάκραινε ο Σορν. Συστοιχίες λαμπτήρων τρεμόπαιζαν κι εντέλει άναψαν με διαδοχικά κροταλίσματα, αποκαλύπτοντας ένα σπηλαιώδη χώρο γύρω τους. Σειρές καλλιεργείων απλώνονταν σε ίσιες γραμμές. Στην οροφή, ψηλά πάνω από τα κεφάλια τους, διασταυρώνονταν σωλήνες με δοκάρια. Ευτυχώς, πουθενά δε φαινόταν κάποια τρύπα ή άλλες ενδείξεις ζημιάς. Με το βρόμικο δάπεδο και την απόλυτη σιγαλιά του, ο θόλος έμοιαζε απλά παραμελημένος.

Ο Σορν εμφανίστηκε μ' έναν πήδο μπροστά στην ανοιχτή πόρτα και στηρίχτηκε νωχελικά στην κάσα. «Παρακαλώ, θεωρήστε με αποκλειστικά υπεύθυνο αν η αποψινή βραδιά αποδειχτεί η πιο συναρπαστική της ζωής σας!»

Η σοδειά αναπτυσσόταν μέσα σε πλαστικούς κάδους που της έφταναν ως τη μέση. Διαδοχικές σειρές φρούτων και λαχανικών που σάπιζαν εκτείνονταν γύρω της σε ατελείωτες γραμμές. Όπως το καθετί στο Κέλυφος, ήταν γενετικά σχεδιασμένα για τη μέγιστη απόδοση. Δεν είχαν φύλλα και μεγάλωναν χωρίς καθόλου χώμα και με ελάχιστο νερό.

Η Άρια έκοψε ένα ζαρωμένο ροδάκινο· σοκαρίστηκε όταν είδε με πόση ευκολία ζούληξε τη μαλακή σάρκα του. Στους Κόσμους, τα διάφορα προϊόντα παράγονταν –εικονικά, προφανώς– σε αγροκτήματα με κόκκινους αχυρώνες και χωράφια κάτω από ηλιόλουστους ουρανούς. Θυμήθηκε το τελευταίο σλόγκαν της ΈξυπνηςΟθόνης: *Καλύτερο από το Πραγματικό!* Και, τουλάχιστον στη συγκεκριμένη περίπτωση, ήταν αλήθεια. Τα πραγματικά φαγώσιμα στον Γ6 έμοιαζαν με υπερήλικο άνθρωπο πριν από τις κούρες αντιστροφής γήρατος.

Τα αγόρια πέρασαν τα επόμενα δέκα λεπτά παίζοντας κυνηγητό στους μακρόστενους διαδρόμους και πηδώντας πάνω από τις καλλιέργειες. Αυτό εξελίχτηκε σ' ένα παιχνίδι που ο Σορν βάφτισε «Σαπίσφαιρο», αφού αλληλοβομβαρδίζονταν με προϊόντα. Η Άρια συμμετείχε για λίγο, αλλά ο Σορν επέμενε να τη βάζει στο στόχαστρο, χωρίς να αντιλαμβάνεται με πόση δύναμη πετούσε τα «βλήματά» του.

Έτσι, έσπευσε να καλυφθεί μαζί με την Πίζλι πίσω από μια σειρά καλλιιεργειών, οπότε ο Σορν πρότεινε μια παραλλαγή του παιχνιδιού. Έστησε τον Μπείν και τον Έκο στον τοίχο, σαν να 'ταν μελλοθάνατοι, κι ο ίδιος ανέλαβε το ρόλο του εκτελεστικού αποσπασματος, βομβαρδίζοντας με παραγινωμένα γκρέιπφρουτ τα δυο αδέρφια, που ξεκαρδίζονταν στα γέλια.

«Φτάνει με τα εσπεριδοειδή!» στρίγκλισε ο Μπείν. «Θα ομολογήσουμε!»

Ο Έκο τον μιμήθηκε, σηκώνοντας τα χέρια ψηλά. «Παραδινόμαστε, Φρουτο-Εκτελεστή! Θα τα πούμε όλα!»

Πάντα οι άνθρωποι έκαναν αυτό που ήθελε ο Σορν. Είχε προτεραιότητα στους πιο περιζήτητους Κόσμους. Μέχρι που ένας Κόσμος είχε πάρει και το όνομά του, ΣΟΡΝ 18. Τον είχε δημιουργήσει γι' αυτόν ο πατέρας του σαν δώρο για τα γενέθλιά του πριν από ένα μήνα, όταν έκλεισε τα δεκαοχτώ. Μάλιστα, τα Γερμένα Πράσινα Μπουκάλια είχαν δώσει συναυλία ειδικά για την περίπτωση. Κι όσο έπαιζαν το τελευταίο τραγούδι, το στάδιο πλημμύρισε με θαλασσινό νερό. Όλοι μεταμορφώθηκαν σε γοργόνες και γοργόνους. Ακόμα και στους Κόσμους, όπου όλα ήταν δυνατά, αυτό το πάρτι ήταν πραγματικά θεαματικό. Από εκεί είχε ξεκινήσει η μόδα με τις υποβρύχιες συναυλίες. Χάρη στον Σορν, τώρα τα ουραία πτερύγια θεωρούνταν σέξι.

Η Άρια σπάνια τον συναντούσε μετά τις ώρες του σχολείου. Ο Σορν κυριαρχούσε στους αθλητικούς και πολεμικούς Κό-

σμούς, εικονικούς τόπους όπου οι συμμετέχοντες μπορούσαν να ανταγωνιστούν και να διακριθούν. Εκείνη αντίθετα προτιμούσε τους Κόσμους που περιστρέφονταν γύρω από τις τέχνες και τη μουσική, μαζί με την Πίζλι και τον Κέιλεμπ.

«Δείτε αυτό το απαίσιο... *πράγμα*», τσίριξε η Πίζλι, τρίβοντας μια πορτοκαλιά κηλίδα στο παντελόνι της. «Δε φεύγει!»

«Λεκές λέγεται», της θύμισε η Άρια.

«Και σε τι χρησιμεύουν οι λεκέδες;»

«Σε τίποτα. Γι' αυτό δεν υπάρχουν στους Κόσμους». Η Άρια κοίταξε εξεταστικά την κολλητή της. Έτσι όπως έσμιγε τα φρύδια κάτω από το φακό του ΈξυπνουΜατιού της, η Πίζλι είχε πάρει μια σκυθρωπή έκφραση. «Είσαι εντάξει;»

Η Πίζλι κούνησε τα δάχτυλά της μπροστά στο απενεργοποιημένο Μάτι. «Χάλια είναι! Σαν να χάθηκαν όλα, καταλαβαίνεις τι εννοώ; Πού είναι όλοι; Και γιατί ακούγεται τόσο ψεύτικη η φωνή μου;»

«Όλοι έτσι ακουγόμαστε. Λες και έχουμε καταπιεί τηλεβόες».

Το φρύδι της Πίζλι τινάχτηκε προς τα πάνω. «Λες και έχουμε καταπιεί τι;»

«Ένα κωνικό πράγμα σαν χωνί που χρησιμοποιούσαν κάποτε για να ακούγονται πιο δυνατά οι φωνές τους. Πριν από τα μικρόφωνα».

«Η σούπερ οπισθοδρόμηση σε όλο το ακουστικό μεγαλείο της δηλαδή», αποφάνθηκε η Πίζλι και κοίταξε κατάματα τη φίλη της. «Θα μου πεις τώρα τι τρέχει εδώ; Τι γυρεύουμε εμείς με τον Σορν;»

Τώρα που είχαν απομονωθεί από το σύστημα, η Άρια συνειδητοποίησε ότι μπορούσε να πει στην Πίζλι για ποιο λόγο τον φλέρταρε. «Πρέπει να μάθω για τη Λούμινα. Ξέρω ότι ο Σορν μπορεί να πάρει πληροφορίες από τον πατέρα του. Δεν αποκλείεται να ξέρει ήδη κάτι».

Η έκφραση της Πίζλι μαλάκωσε. «Το πιθανότερο είναι απλώς να έπεσε η σύνδεση. Θα έχεις σύντομα νέα της».

«Η σύνδεση δεν είχε διακοπεί ποτέ άλλοτε για περισσότερες από λίγες ώρες».

Η Πίζλι αναστέναξε και ακούμπησε την πλάτη της στο πλαστικό ανάχωμα πίσω της. «Δεν μπορούσα να το πιστέψω όταν του τραγούδησες τις προάλλες. Κι έπρεπε να δεις τον Κέιλεμπ. Νόμιζε πως είχες διαρρήξει το φαρμακείο της μητέρας σου».

Η Άρια χαμογέλασε. Συνήθως κρατούσε τη φωνή της σαν κάτι πολύ αυστηρά προσωπικό, ανάμεσα στην ίδια και τη μητέρα της. Ωστόσο, πριν από μερικά βράδια, πίεσε τον εαυτό της να τραγουδήσει μια λάγνα μπαλάντα στον Σορν σε έναν Κόσμο Καμπαρέ. Μέσα σε ελάχιστα λεπτά, ο συγκεκριμένος Κόσμος παραλίγο να «καταρρεύσει» από τους επισκέπτες, καθώς συνέρρεαν κατά εκατοντάδες περιμένοντας να την ακούσουν άλλη μια φορά. Όμως η Άρια είχε φύγει. Και, όπως έλπιζε, από τότε ο Σορν έτρεχε συνέχεια από πίσω της. Όταν ξεφούρνισε την ιδέα του για την αποψινή εξόρμηση, εκείνη άδραξε στη στιγμή την ευκαιρία.

«Έπρεπε να του κεντρίσω την προσοχή». Τίναξε ένα σπόρο από το γόνατό της. «Θα του μιλήσω μόλις κηρύξει τη λήξη του φρουτοπόλεμου. Και μετά θα φύγουμε από δω».

«Ας του ζητήσουμε να σταματήσει τώρα. Να του πούμε ότι βαρεθήκαμε... που δεν είναι και ψέμα».

«Όχι, Πιζ», τη συγκράτησε η Άρια. Αν σιχαινόταν κάτι ο Σορν, ήταν να του λένε τι να κάνει και τότε. «Άσε εμένα να το χειριστώ».

Ο Σορν πήδηξε πάνω στο σωρό της καλλιέργειας μπροστά τους, κάνοντάς τες να αναπηδήσουν ξαφνιασμένες. Είχε το χέρι του τεντωμένο πίσω, έτοιμο να εκτοξεύσει ένα αβοκάντο. Τη μονοτονία των γκρι ρούχων του έσπαγαν τώρα κάτι χρω-